

COMPRA, LEE, DIFON

La Veritat nº 107

(gener de 2021)

Crisi mundial d'sistema capitalista
Els Estats Units i el món

Les exigències de Brussel·les i el diàleg social

El que han intentat amagar, a aquestes alçades, queda prou clar: els 140.000 d'ajuts del Fons de Recuperació de la Unió Europea (en realitat, 77.324.000 d'euros seran ajudes directes, mentre que 63.122.000 seran préstecs) estan condicionats a tot un seguit de "reformes" i part dels fons seran lliurats només quan aquestes reformes siguin efectives. Fins i tot els diners que s'hagi avançat caldria tornar-lo si a les institucions de Brussel·les no els convencen les reformes aplicades pel govern.

Per això, els governs han de presentar uns "Plans de Recuperació" de manera oficial abans de finals de març i només després -potser al juny o juliol-Espanya podria rebre la primera bestreta, el 13% dels seus fons (uns 9.000 milions).

Entre les exigències de les institucions europees n'hi ha dues que ocupen un lloc destacat: les reformes laborals i les pensions.

Les maniobres de govern

Pel que fa a les pensions, la Unió Europea exigeix una nova retallada. El que ha col·locat al govern Sánchez en una posició delicada. Davant les exigències de Brussel·les, el ministre de Seguretat Social va avançar una proposta, augmentar el període de còmput de les pensions a 35 anys (en 2022 arribaria, en aplicació de la reforma de 2011 pactada al "Acord Social i Econòmic", ASE, amb UGT i CCOO, a 25 anys). Segons els seus propis càlculs, aquest nou període de còmput suposaria una rebaixa mitjana de la pensió inicial de més d'un 6%.

Aquesta mesura, que no havia estat inclosa en les recomanacions, recentment aprovades, del Pacte de Toledo, va rebre el rebuig tant de les diferents organitzacions de pensionistes com de les direccions d'UGT i CCOO. Davant la qual cosa, José Luis Escrivá va intentar ocultar la seva proposta amb tàctiques de triler. Va arribar a negar que hagués existit tal proposta "No sé de què em parla", "no sé d'on surt", és "un tema que no existeix, que no ha existit", deia dimecres passat en una entrevista a Onda Cero, per trobar-se que, immediatament, diversos mitjans de premsa publicaven els textos del propi ministeri, enviats a la Comissió d' Afers Econòmics del govern. Llavors va intentar arreglar-ho, dient que es tractava "d'uns d'aquests càlculs intermitjos" que "algú els ha agafat i ha fet una narrativa de confrontació"

que segons ell "no és real".

Finalment, ha enviat a Brussel·les un text que no concreta l'ampliació gradual del període de còmput de 25 a 35 anys, però que, com diu El País, "si deixa clara la intenció del Govern de caminar en aquesta direcció", parlant "d'aprofundir en la reforma de 2011", en la qual es va incrementar el còmput, progressivament, de 15 a 25 anys. Sembla ser que al resum que el Govern ha lliurat a patronal i sindicats amb les principals reformes enviades a Brussel·les també es difumina aquesta qüestió, com es difumina tot el relatiu a les reformes laborals (es parla de manera genèrica de modificar la negociació col·lectiva, la subcontractació, la temporalitat ...).

L'augment del període de còmput no és l'única mesura que proposa el govern. També intenta rescatar el "factor de sostenibilitat" de la reforma de Rajoy sota una altra forma, parlant de "la substitució del factor de sostenibilitat per un mecanisme d'equitat intergeneracional", que defineix dient que "cal recuperar per al disseny del nou mecanisme el plantejament consensuat en la reforma de 2011. Això implica incorporar, al costat de l'evolució de l'esperança de vida, altres indicadors complementaris".

També es busca augmentar l'edat de jubilació mitjançant la "alineació de l'edat efectiva amb l'edat legal de jubilació". I per això proposa endurir les condicions de les jubilacions anticipades.

A la recerca de consensos per les retallades

El Govern Sánchez no té la força suficient per imposar per si sol aquestes mesures de retallada de pensions. Aquí queda l'experiència de la reforma de pensions del 2013, imposada pel govern Rajoy i que aquest va haver de aparcar davant la mobilització dels pensionistes. Aquesta debilitat genera tensions dins el propi executiu.

Per aplicar aquestes retallades, necessita un "consens" amb altres forces polítiques i amb els sindicats. Com assenyala El País (adornant-ho amb un "salvador" brindis al sol final) "El Govern vol fer totes les reformes en el marc del Pacte de Toledo i amb acord en el diàleg social entre sindicats i patronal, amb els quals ha debatut el dimarts els seus plans, encara que si no hi ha acord, l'Executiu haurà de seguir endavant amb les reformes compromeses amb Brussel·les, ja

que d'elles depèn el gran fons de recuperació que salvarà l'economia espanyola".

Malgrat aquesta estratègia de "o el pacteu o l'imposo", els dirigents dels grans sindicats ja han respost a aquesta intenció del govern. El secretari general de CCOO, Unai Sordo, ha dit que "Tal com estan plantejats aquests resums sí que sembla que deixa les coses prou obertes com perquè el diàleg social i el Parlament tinguin marge", mentre que la vicesecretària general d'UGT, Cristina Antoñanzas, explicava que: "Les reformes que proposa són adequades. És un principi i hi ha marge. I ens han dit a Europa que tot això ha de ser abordat en el diàleg social".

Cal preguntar-se si és prudent que les organitzacions sindicals es fiquin en aquesta trampa. Entrar a unes negociacions sota l'amenaça de "o el pactem o l'imposo" (i amb la patronal, tercera pota del "diàleg", a favor de retallar les pensions i mantenir la reforma laboral tal qual), no incita a cedir, a acceptar "el dolent" per evitar "el pitjor"? I caldria assenyalar que per als sindicats, un nou acord que retallés les pensions, com el de 2011, seria una catàstrofe, portaria a la desafectació de centenars de milers de treballadors i pensionistes.

És a dir, la política de col·laboració seguida per les direccions sindicals, postergant indefinidament la defensa efectiva de les reivindicacions i el compliment de les promeses governamentals de derogar les contrareformes de governs anteriors, debilita els sindicats i crea una dinàmica de successiva deixadesa de funcions que és necessari revertir.

Pensionistes i sindicats tornen a la mobilització

Les diferents organitzacions de pensionistes han arribat a un acord, passant per sobre de les divisions dels últims temps, per tornar a la mobilització el 25 de gener. Unes mobilitzacions més que necessàries, a les quals cal sumar, en tots els llocs on sigui possible, a treballadors en actiu i sindicalistes. Més encara ara que el govern ha afegit a les recomanacions del Pacte de Toledo, ja bastant negatives per al futur del sistema públic de pensions, propostes per allargar el període de còmput de les pensions, per retardar l'edat de jubilació, i fins i tot per recuperar el factor de sostenibilitat de la reforma de Rajoy.

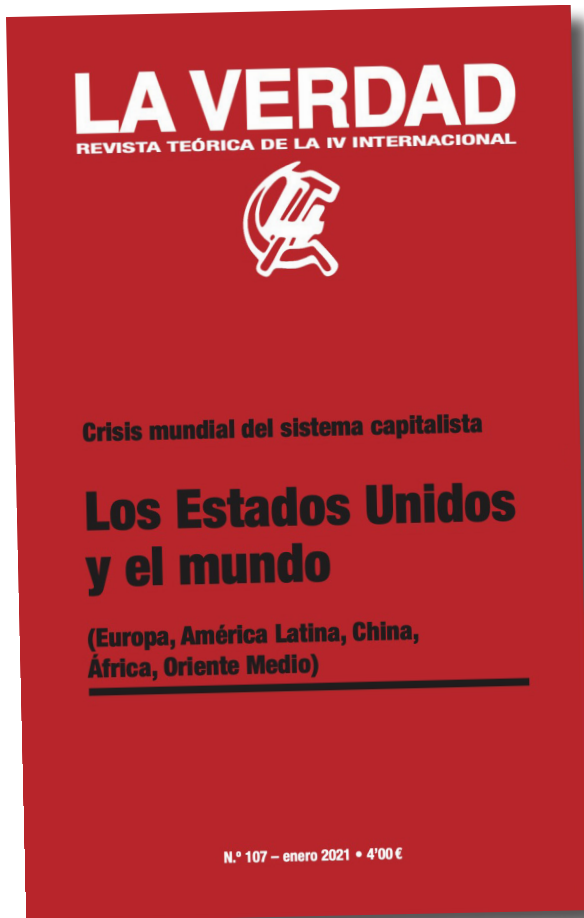
Els sindicats han anunciat mobilitza-

cions per al 11 de febrer, per la derogació de la reforma laboral i de la reforma de pensions del 2013, contra la congelació del salari mínim, contra "els indigeribles canvis en la política de pensions". Són mobilitzacions limitades, en la majoria dels casos concentracions de delegats davant les delegacions de govern. Però molts treballadors i sindicalistes es plantegen que

no n'hi ha prou amb accions simbòliques, que cal avançar cap a mobilitzacions massives i generalitzades.

La submissió del govern al xantatge de Brussel·les no pot ser acceptada per la classe treballadora ni per les seves organitzacions. És una qüestió central. Per a molts treballadors és qüestió de vida o mort que, governi qui governi, les reivindicacions es

defensen. Però la deixadesa de funcions de les organitzacions sindicals i polítiques, crea un abisme entre grans masses de treballadors, de la joventut, dels pobles, i unes organitzacions en què molts ja no es reconeixen. Acceptar les concentracions de delegats o exigir la mobilització de les masses treballadores dóna la clau del nostre futur immediat.

Sol·licita als militants o a l'correu-e:

info@posicuarta.org

- Declaració de l'Secretariat Internacional de la IV Internacional
- Notes econòmiques sobre l'situació mundial. Capital financer, crisi i privatitzacions: aprofundiment de la destrucció de forces productives
- A Europa se li esgoten els terminis ...
- Amèrica Llatina davant la crisi de l'imperialisme dels Estats Units
- Xina a la cruïlla
- La crisi mundial de el sistema capitalista i l'Àfrica subsahariana
- Ofensiva contra els pobles i combat per la sobirania
- Continuitat i exigències de l'imperialisme a l'Orient Mitjà

Campanya d'extensió i subscripcions a aquesta *Carta Setmanal*

Si no la reps, et convidem a que la rebis cada setmana. Si la reps, et proposem que subscriguis a altres companyes i companys als quals pugui interessar.

L'elaboració i enviament d'aquesta Carta comporta algunes despeses. El POSI, que l'edita, no té ni vol subvencions, tota la seva activitat i les seves publicacions són finançades exclusivament per treballadores i treballadors, que volen recolzar, en aquest cas, la publicació de la Carta Setmanal. Demanem un suport de **5 EUROS** a l'any, o més si us sembla.

Nostre compte corrent en La Caixa és: **2100 2812 51 0200071314**. Indicant: Recolzo Carta Setmanal

Per rebre-la, envia un correu electrònic a: info@posicuarta.org

- Pots contactar des: <http://posicuarta.org/cartasblog/contacto>

Partido Obrero Socialista Internacionalista

Carrer Desengaño, 12 (1º 3A). 28004 - Madrid Teléfono:
91 522 23 56 - Fax: 91 521 72 01 [http://www.
posicuarta.org](http://www.posicuarta.org)
Busca'ns en Twitter: @posicuarta